

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan sivečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnishvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Iz državnega zbora.

Na Dunaji, 16. okt. [Izv. dop.]

Kakor je videti, ostane postava o nakaznem (chek- in clearing) prometu poštne hranilnice jedini večji predmet razpravam tega kratkega zasedanja državnega zbora. Gledé na politično situacijo pa tudi ni bilo varno na razpravo dati kake tvarine, pri kateri bi se stranke vsaka na svoje stališče postavile, ker utegnili bi se zgoditi, da bi ne le levica — vkljub „modrim očem“ ministra Gauča, — ampak tudi desnica glasovala proti vladi, — in že tako zmedeni položaj se še poostri. — Raztegnjeni presledki mej zbornimi sejami uporabljajo se za seje v odsekih in klubih in — v podrobne razgovore mej vlado in pooblaščenici desnice. Slovenski poslanci stavijo precizne zahteve in terjajo jasen in obvezen odgovor. Da se vrnemo k postavi o chek- in clearing prometu, uvideva se njena korist splošno, — čeravno bode donala korist skoraj izključno trgovskemu stanu. Namen te naprave je v prvi vrsti v prometu izplačevanja v gotovini, kolikor mogoče, omejiti in plačevanja urediti po odpisu in pripisu v poslovnih knjigah, ki jih vodi poštnohranilni urad na Dunaji, in po tej manipulaciji poravnati račune mej udeleženi strankami. Po pravici se imenuje ta naprava državna girobanka in da se je pri nas država poprijela tega posla, je prednost, po kateri se odlikuje Avstrija od drugih držav, v katerih so podobne naprave v rokah privatnih društev.

Sicer ta postava ne uvaža kaj novega, mar več ureja nekaj obstoječega, kar dosedaj že izza par let obstaja sicer ne proti, vendar pa preko postave. Nakazni (chek- in clearing) promet imajo izvrševati poštne hranilnice in določbe o tem prometu činijo del postave o poštne hranilnicah. Naravno, da so se pri tej priliki tudi določbe o poštne hranilnicah v pretres vzele in najvažnejša sprememba se predlaga v tem, da 3% obresti, katere so bile dosedaj za poštno-hranilne uloge stalne, bode vlada v sporazumljenji z ministri no-

tranjih zadev in financ ter poštno-hranilnega sveta potom naredbe lahko znižala, — a zvišati jih ne sme. — Gledé nakaznega prometa nastala so tri vprašanja, okolu katerih se je sukala že dokončana generalna debata. — Prvo vprašanje je, ali naj država plačuje obresti od ulog v nakaznem prometu, drugo, ali se jej dovoli jemati pristojbine za to poslovanje in kake, in tretje, kako naj se nalagaje v nakaznem in hranilnem prometu uloženi denarji.

Kapitalistični krogi, — zastopani v prvi vrsti po posl. Neuwirtu — so proti temu, da država od ulog v chek- prometu plačuje obresti. Čeravno jih načrt le z 2% določa, — in utemeljujejo to s tem, da girobanke nikjer ne plačujejo obresti od kratkih ulog. Ti krogi marveč hočejo velikodušno državi prepustiti obrestni dobiček iz teh ulog, — zahtevajo pa za to, da so uloge proste pristojbin. Načrt določa manipulacijsko pristojbino 2 kr. za vsaki uradni posej (transakcijo) in provizijo v znesku $\frac{1}{4}$ pro mille.

Trgovinski minister pa je odziva je Neuwirtu po statističnih podatkih dokazal, kako bi bila država na škodi, če bi namesto pristojbin stopila le neobrestnost ulog.

Obresti ulog posebno v velikih trgovinskih družbah, ki najbolj uporabljajo nakazni promet, so celó neznatne proti skupni svoti, katere uplačanje je država posredovala. Minister je navedel več slučajev in tudi ta, da neka družba je imela v tekočem letu do konca septembra 7 milijonov prometa in obresti so za to dobo znašale 18 gld. 13 kr. — Gledé na to nikakor ne kaže, da bi si dala država svoj po sredovalni posel, za katerega se je izključno rabilo več uradnikov, odškodovati z neznatnimi obrestmi in se torej priporoča jemati manipulacijsko pristojbino 2 kr. in $\frac{1}{4}$ % provizije, temveč ker stranke prihranijo delo in porto za pošiljanje in so takó na znatnem dobičku. —

Največje važnosti pa je tretje vprašanje, kako naj se nalagajo denarji, ki dobajajo v nakaznem in hranilnem prometu. — Po dosedanji postavi o

poštne hranilnicah je bilo določeno, da se ima ta denar nalagati jedino v državni renti. Vladna predloga je opustila to določbo ter navedla celo vrsto načinov fruktifikovanja, — najvažnejši način dodal pa je odsek in to je ta, da iz tega denarja se imajo tudi eskomptovati menice posojilnic. — Ta določba bode izvestno povoljno uplivala na razvoj naših jedinih denarnih zavodov in upati čemo, da se bodo posojilnice na deželi z manjimi težavami snovale in obstoječe laglje razvijale po tej državni podpori.

To je za nas v obče najvažnejša določba te postave, za katero se nemamo ne vladi in ne kapitalistični stranki zahvaliti, katera zahteva nala-ganje le na efekte uživajoče pupilarno varnost, ampak budgetnemu odseku, ki je to določbo vsprejel v postavni načrt. — Poročalo se Vam je že, da se je naš poslanec Vošnjak v zboru gorko potegnil za to določbo.

V torek prične specialna debata o tem postavnem načrtu.

Naj še kratko omenjam govora finančnega ministra, s katerim je zboru izročil in razpravljaj državni proračun za leto 1888. Potrebščina je prelinirana v okroglih številkah s 535 milijoni, dohodki s 514 milijoni, — torej je primanjkljeja 21 milijonov, — mimo lanskega primanjkljeja 27 milijonov. — Primanjkljeje je za tekoče leto silno po višala potrebščina za oboroženje deželne brambe — 12 milijonov, ki so uštetí v 27 milj. —, za bodoče leto silno zvišuje primanjkljeje potrebščina za nove puške, 10.6 milijonov. — Če se odračunajo od skupnega primanjkljeja navedena svota za puške in razne svote za druge investicije preostaja pravnega deficita 2.2 milijonov, ki je neznatno manjši od preliniranega za tekoče leto.

Minister obljubuje, da hoče v kratkem času predložiti postave o obdačenji sladkora, špirta in piva ter izreka nado, da mu ne bode treba v bodoče uporabljati državnega kredita ter da bode primanjkljeje za bodoče leto, — če ne nastopijo izredne razmere, — pokril iz kasnih obstatkov. —

LISTEK.

Andrej baron Čehovin,

slavni junak slovenski.

Spisal Janko Leban.

IV.

Čehovin kot človek, kristijan, narodnjak in vojak.

(Dalje.)

Kar je še posebno zanimivo, je to, da je Čehovin jedini vojak v naši armadi na čegar prsih se je skupno lesketalo troje največjih vojaških odlikovanj: srebrna hrabrostna svetinja 1. reda, zlata hrabrostna svetinja in vojaški Marije Terezije red! In — kakor piše g. A. Dittrich — ne utegne pri sedanjih razmerah kdo drug takó srečen biti, da bi ga doletela tolika čast!

Naravno je, da je naš junak bil povsodi spoštovan in občudovan. „Sam cesar ga je želel poznati brž po bitki pri Novari. Pri nekem vojaškem ogledovanji si ga je dal predstaviti ter mu segel v roko.“ Meni pa je pravil prijatelj njegov, da ga je pri neki slični priliki pokazal naš cesar celó nekemu družemu vladarju z besedami: „Das ist mein lieber Čehovin“. Čehovina je poznala vsa Radeckega armada, in sivolasi vojskovodja Radecki mu je sam bil pripel svojeróčno dve odlikovanji. V zapuščini

Čehovinovi se je našla tudi podoba slavnega bana Jelačiča samega. Pod podobo je Jelačič svojeróčno zapisal: „Što Bog dade i sreča junačka! J. Jelačič, Zm. Ban.“

G. Dittrich, ki je spisal članek o Čehovinom grobu, pravi, da je osebo poznal slavnega našega junaka ter je z njim tudi občeval. Potem piše v istem članku (v nemškem jeziku) dalje:

„V zadnje sem Čehovina videl 24. aprila 1854. leta., o priliki poroke Nj. Veličanstev pri slovesnem obedu, ki so ga bili napravili iz istega uzroka častniki v Trstu. Takrat je Čehovin nosil še ulansko uniformo, — a bil je že premeščen od 1. ulanskega polka k topništvu kot stotnik I reda. Ponižen kakor vselej, sedel je k stranski mizi; a kmalu se zaradi redkih njegovih odlikovanj vseh očij obrnejo nanj. Na povabilo topničarskih častnikov sede mej nje. A ti so imeli dosti posla, hoteč odgovarjati na vprašanja svojih tovarišev izmej pehote in mornarice; kajti vsak je hotel kaj natančneje gaizvedeti o slavljemem gostu.“

„Kmalu potem, ko je Čehovin bil imenovan ulanskim ritmajstrom, predstavil se je svojemu polkovskemu imetniku g. Civallardu, ki je takrat bival v Badnu. Civallard je bil mož visoke starosti, zaradi česar je dolžnosti polkovskega imetnika mesto njega izpolnjeval grof Grüne že od l. 1850. Civallard je to povedal obiskavšemu ga Čehovinu; vender je še

pristavil, da ga Čehovinov obisk še bolj veseli, in da bode njegov polk gotovo vesel, imeti mej seboj „tacega gospoda“. „Obiščite me, kadar zopet pridete v Baden“, tako je sklenil Civallard svoj govor, ter bodite potem delj časa moj — gost, če bom še živel!

Pač ne bi bil slutil takrat nikdo, da ostane takrat še čvrsti Čehovin pri prihodnjem obisku na vedno v Badnu, a da ga stari Civallard deset let preživi. — V istini je Civallard umrl šele l. 1865. v stotem letu! —“

Ne morem končati tega odstavka, da ne bi doslovno podal čestitim čitateljem spisa „V spomin baronu Andreju Čehovinu, stotniku c. kr. topništva, umrlemu 10. sept. 1855.“, ki ga je priobčil preč. g. K. Huber, vojaški duhovnik in prijatelj pokojnega našega junaka v „Novicah“ l. 1855. na strani 319. Priobčujem pa ta Huberjev spis polnobsežno zato, ker kaže Čehovine prednosti v vse lesku.

„Ko so nam te dni „Novice“ prinesle žalostni glas“ — takó piše g. Huber — „da je slavni rojak naš, Čehovin, umrl, nisem se mogel zdržati, da bi se ne usedel in spisal sledečih vrstic, katere preložim prezgodaj umrlemu rojaku na grob njegov prijateljski spomin. Nadejam se, da jim bode prostor v listih naših rad dovoljen.“

Ko je leta 1851, moj polk določen bil iz Some

Finančni ekspozé se ni poslušal z dosedaj običajnim zanimanjem, ker se je vedelo, da minister ne more povedati veselih novic, vendar je zadnja točka vzbudila zadovoljnost desnice.

V seji 14. oktobra stavilo se je tudi več interpelacij. Pfeifer je interpeloval vlado, da bi odredila, da se posestnikom izplača kupnina za svet, ki so ga prepustili za cesto čez Gorjance. — Telegrami so krivo poročali, da je stavil interpelacije zaradi Kranjske gimnazije. — Vašaty je interpeloval zaradi razpuščenja in prepovedi taborov proti Gaučevim odredbam. — Gregor je stavil predlog, ki meri na to, da bi naučni minister preklical svoje ordonance glede srednjih šol.

Ravnokar nam je došla Tržaška „Edinost“, katera navaja celo vrsto točk, za katere naj se slovenski poslanci potegnejo in jih izposlušajo. — Z vsemi temi zadevami so se slov. poslanci bavili, so jih vladi razpravljali in od nje ugodno rešenje zahtevali, — s pristavkom, da je sicer podpirali ne bodo. — To so tudi ravno sedaj zopet storili — le jedno si dovoljujemo pripomniti in to glede slovenskih ljudskih šol v Trstu. Razmere ljudskih šol so izvzemi Kranjsko povsod za Slovence ravno tako slabe, kakor v Trstu. Živo še mora biti vsakemu v spominu, kako živahno so poslanci razpravljali te zadeve. Ker se vlada iz dobre volje neče ozirati na te naše zahteve in ker jo poslanci po svojem malem številu v to prisiliti ne morejo, — ne preostaja drugega, kakor da prizadeti poženejo to zadevo po upravnih instancah in če tu nič ne dosežejo, daložijo tožbo pri državnem sodišči, katero se ne bode nič pomišljalo slov. ljudske šole napovedati. — Posebno se nam pa čudno zdi, da ravno Tržaški Slovenci ne zahtevajo brzega rešenja svojih prošelj upravnim putem in ne skrbje, da postane stvar godna za državno sodišče. — Če se stvar upravnim putem kulantno ne reši, naj Tržaški Slovenci to poslaneem naznanijo in oni bodo za točno rešenje skrbeli, — več ne morejo storiti.

Nemški dokazi za pravo osnovo — v Avstriji.

(Dalje)

II.

Jezik, šola in veronauk.

„Unter diesen Umständen erscheint es vom christlichen Standpunkte aus kaum verantwortlich, einen Zustand länger bestehen zu lassen, welcher der Menge des Volkes die volle religiöse Erkenntnis bedeutend erschwert, ja zum Theile unmöglich macht.“

Severna Nemčija je geografski preveč v strani od nas, in zato nam avstrijski Nemci to in ono opišejo lepše in ugodniše o velikonemških razmerah, nego je to dejanska resnica. Menda tudi nepristranski preprosti nemški narod v Avstriji ne pozna vsega, kakó se godi krvnim bratom na severu. Avstrijski Slovan in Nemec morda menita skupno, da šola, osnovna šola na severnem Nemškem je naravno, pedagoški urejena in prirejena. Oba se motita.

poleg Milana se preseliti in nadomestiti huzarski polk kneza Reusa št. 7, veselilo me je to, da bom videl mnogo dežel in mest, ki se štejejo mej najlepše sveta, in se osobno seznanil z mnogimi čestitimi možmi, najbolj pa s svojim slavnim rojakom Čehovinom, ki je takrat bil nadlajtnant pri 2. topniškem polku v Firenci. Ko pridem v Firence, bila je prva moja misel ta, poiskati slavnega rojaka svojega; grem tedaj v prvo kavarnico „Kafé Doné“, ker sem vedel, da se spajajo tam častniki in druga gospoda. Stopivšemu v kavarnico, po uniformi in redu Marije Terezije, ki se lesketa na prsih le malokaterega vojaka, ni bilo težko spoznati Čehovina; stopim torej do njega in ga pozdravim v slovenskem jeziku — on vesel, da ne morem popisati, skoči izza mize, in s tako glasno besedo se v domačem jeziku pogovarjava, da obilo gospodov (Francozov, Angležev in drugih), ki so blizu naju stali in nikdar niso čuli našega jezika, radovedno povprašujejo in ugibajo: kakošen jezik da je to. Ravno táka se mi je godila, ko sem v Firenci v cerkvi Maria Novella v postu svojim vojakom mnogovrstnih kardel slovensko pridigoval (kar se pred morebiti še nikoli zgodilo ni, in se morebiti ne bo) — tudi tu ni bilo ne konca ne kraja vprašanj zastran jezika. (Koniec prih.)

Šola severnih, ali kar je jednako, nižjih Nemcev je tudi za otroke ustrojena takó, da se poučuje v njej v visokonemščini. Ali to je Nižnonemcem, preveč. Njih narod vsled take osnove zaostaja, ker otroci se morajo mučiti preveč z učenjem visokonemščine. To jim pobere preveč časa, in zaradi tega si ne morejo prisvojiti prav praktičnih prvin vsakega šolanja. Otrokom Nižnonemcev se torej godi nekako takó, kakor slovenski deci v Avstriji, kjer že v začetnih šolah učé predmete s pomočjo raznotere tujščine. Drugod smo prihčno dokazali (v „Slovanu“ 1886), da otrok, poučen s tujim naučnim jezikom zaostaja v najvažnejši dóbi jedino zaradi napačnega šolanja, in da je vsled tega duševno manj razvit, nego otrok, ki ni hodil nikdar v šolo, ki pa je imel zunaj šole priliko, neomejeno sukati se mej narodom in takó s preprostim občevanjem v vsakdanjih opravilih in kretanjih razviti si razum brez vsake umetnosti sistematičnega pouka.

Takega dokaza politični nemški strankar bi gotovo ne bil sprejel, in morda se je še kak domačinec nasmehnil, češ, da pretiravamo. Zato pa naj govori za nas naš nemški presojevalec, ki trdi, da otroci Nižnonemcev, ki se ne poučujejo v domačem narečju, ampak v visokonemščini, jako zaostajajo v razumovem razvitku, in da se vedejo slabše, ne omikanejše, nego pa Italijan, ki se ni učil ni brati ni pisati, ki pa se je boljšega vedenja privadil brez vsake šole v opazovanji, kakó obučujejo omikanci z njimi. Berite: „Die Plattdeutschen haben ein weniger civilisirtes Benehmen, wenn sie aus der Volksschule treten, als die Italiener, welche nicht schreiben und lesen können, weil sie von den Gebildeten im Umgange besseres Benehmen erlernen.“

Razgovornik opominja dalje na nepremerne in skupljene ali kakor od vetra nanesene stvari, ki se podajajo po osnovnih šolah v izomikovanje, in sicer v jeziku (v visokonemščini), ki ga učenec že takoj potem, ko zapusti šolo, nič več ali pa le redkokrat govori, in sklepa na to iz tega, da je pač očitna in neizogibna potreba za izomiko nižnonemškega naroda, da mu tudi v maternem jeziku ponudijo zadostnih omikajočih snovi.

IzvorNIK se glasi: „Erwägt man nun, dass der oft zu bunte und unzweckmässig ausgewählte Bildungsstoff der Volksschule in einer Sprache gelehrt wird, welche der Schüler nach seiner Entlassung aus der Schule gar nicht oder nur höchst selten spricht, so kann es wohl nicht zweifelhaft sein, dass es für die wirkliche Durchbildung des plattdeutschen Volkes dringend wünschenswert ist, dass demselben auch in seiner Muttersprache genügender Bildungsstoff geboten werde.“

Iz tega neoporečnega dokumenta je razvidno, da velik del nemškega naroda zaostaja v omiki, v civilizaciji, jedino zaradi tega, ker mu ni visokonemščina primerno naučno sredstvo v osnovni šoli. Nemec se torej pritožuje zastran nemščine, in zahteva s pedagoškega stališča ožje nemško narečje!

Kaj bi rekel ta nemški rodoljub, ko bi mogel jednako nepristransko pogledati v one osnovne šole v Avstriji, kjer Slovanom že pri nastopu v osnovni šoli ubijajo isto visokonemščino, in kaj bi rekel o slovanskih otrocih, ki se poučujejo v vseh šolskih predmetih ravno takó že prve ure in potem dosledno do konca vsega začetnega pouka jedino na podstavi iste visokonemščine?

Kakó bi ta poštenjak sodil o onih Nemcih, ki zagovarjajo tako poučevanje, in one vladne pedagogice, ki izdajajo v resnici take naredbe in se z njimi celó ponašajo pred liberalnim nemštvom? Kaj bi izustil ta nemški pedagog, pravi nemški rodoljub o avstrijskih naučnih ministrih, ki nikjer ne zamude pohvaliti onih šol, kjer se slovanski otroci poučujejo do izvrstnih uspehov v isti visokonemščini?

Voditelji sosebno koroških šol mej slovenskim prebivalstvom, prosimo Vas, dajte Vi kot Nemci odgovor Nemcu, ker nam se preveč roka trese, da bi mi za Vas odgovarjali.

In ravno na Koroškem se godi slovenski deci tudi zastran krščanskega nauka tako, kakor Nižnonemcem, za katere je Nemec poštenjak napisal besede, katere smo postavili na čelo temu članku. Tudi na Nižnonemškem se poučuje veronauk Nemcem v visokonemščini, vsled tega pa trpi vera in trpi pravstvenost. Ravno zaradi tega so se potrudili Nižnonemci, da so si prevedli na novo sveto

pismo, ker ono, ki jo je bil dal prevesti Luther, je bilo že pošlo. S tem hočejo vsaj nekoliko pomagati zanemarjenemu narodu, kateri torej propada kakor na Koroškem. Za to bi se mi nikakor ne čudili, ko bi nemško liberalstvo tudi na koroške Slovence uplivalo slabo ne samo zaradi tega, ker ni dovolj duhovnov nastanjenih, ampak tudi zaradi tega, ker slovenska deca še katekizma brati ne zna.

Na Nižnonemškem katekizem v visokonemščini težko umejo; na Koroškem Slovenci pa še do branja katekizma ne morejo priti v materinščini. In če podajo slovenski deci katekizem v visokonemščini, se ji mora goditi vsaj toliko slabo, kakor deci Nižnonemcev. Izpodbijte ta dokaz, če ga morete! Slovenski Korošci pač še z veliko večjo nejevoljo zakličejo z besedami našega Nižnonemca, ki pravi za nižnonemške razmere: „V takih okolnostih je s krščanskega stališča jedva li odpustljivo, da bi še nadalje ostal položaj, ki množici narodovi znatno otežuje da celo nekoliko nemožno dela popolno versko spoznanje.“

Ta izjava obsojuje tudi jednake in še hujše razmere v Avstriji. Kajti kar velja za Nižnonemce, velja v toliko večji meri za Slovence, ako se jim usiljuje visokonemščina na nižjih šolskih stopinjah. Ves ta dokaz je a minori ad maius, in bi imel v Avstriji jednako in ne večje veljave jedino v položaji, v katerem se nahajajo nasproti poljščini otroci galiških Rusov. Na Koroškem in drugod pa je položaj hujši in torej toliko bolj obsojevati tudi s krščanskega stališča.

Ravno pl. Gautsch, sedanji naučni minister je poudarjal, te dni, da mu je bolj do vzgoje, nego pa do znanja na osnovnih šolah. Pričakovati je torej, da on zaukaže preosnovno začetnih šol na slovenskem Koroškem, in da zaukaže predrugati oni naredbe na Štajerskem, kjer se te dni nemški liberalci bahajo z nekim razglasom deželnega šolskega sveta, ki je zaukazal na najvišjih šolah pomnožiti ure za nemščino.

Nižnonemški poštenjak obsojuje politične pedagogice na avstrijskih osnovnih šolah in vse težnje, ki imajo ponemčevanje osnovnih šol za pravi uzor državne modrosti. Ta obsodba pa se razteza tudi na jednake težnje Italijanov, Madžarov in Poljakov. Ta obsodba zadeva jednako hudo poslednji ukaz proti poznanjskim Poljakom, kakor vse naredbe razglase in ukrepe v obeh polovicah avstrijskega cesarstva, kjer koli izpodkopujejo take določbe pouka na osnovnih šolah na podstavi maternega jezika.

Ali je možno zaslediti na svetu boljših dokazov za avstroogerske razmere, nego jih je tukaj podelil nemški rodoljub iz pruske Nemčije? Ako ne, potem bi se slovenski poslanci zagrešili, da bi jih ne porabili narodom, veri in Avstriji v prid. (Dalje prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 18. oktobra.

Minister Gauč bode še le koncem tega ali pa začetkom prihodnjega tedna v državnem zboru odgovoril na interpelacijo dr. Riegra in tovarišev. Vlada želi, da bi se o odgovoru ne razgovarjalo. Poljski klub je tudi za to, da bi ne bilo debate in da se odgovor kar vzame na znanje. Češki in Liechtensteinov klub pa hočeta debato o tej stvari. Ako vlada ne bode mogla pregovoriti Čehov in Liechtensteinovcev, da bi se odrekli debati o tej stvari, bode navstal razkol na desnici. Ker je pa volitev v Příbramu, ki je Staročehom delala toliko preglavic, zanje ugodno izpala, bode češki klub rajši kaj prijenjal vladi. Sploh od te interpelacije ni pričakovati nobenega pravega uspeha. — Danes bode naučnega ministra interpeloval dalmatinski poslanec Vojnović, ker se srednja šola v Kotoru misli odpraviti.

Vnanje države.

Vojaški poveljniki bolgarskih trdnjav ob Dunavu jako samovoljno postopajo in zatirajo narod. Da jim pa vlada pusti delati, kar hočejo, poročajo jej vedno, da se zdaj tu, zdaj tam pripravlja kak upor, kar je pa vse izmišljeno. Kdor se zameri kacemu vojaškemu poveljniku ali pa prefektu, ga kar zapró kakor upornika. Narod trpi, ker vé, da se ne more upirati prevelikej vojaški sili. — Bolgarski emigrantje v Peterburgu pisali so vodjam bolgarske opozicije pismo, da Rusijo ovirajo mejnarodne pogodbe, da se ne more mešati v notranje bolgarske zadeve in preprečiti volitve kneza, ker je to mejnarodno vprašanje. Odreči se pa Rusija ne more svoji nalogi, da napravi red v Bolgariji. To je notranje slovansko vprašanje. Zabranjevati, da se Nemci ne bodo mešali v bolgarske zadeve in borba proti avstrijsko-katoliški stranki je dolžnost vsacega rodoljuba.

Turčija hoče bolgarsko vprašanje popolnem pustiti v nemar, ker vidi, da se sporazumljenje velevlastij ne dá doseči. Dolgo jo je Rusija pregovarjala, da bi Turki zaseli Vzhodno Rumelijo, sedaj se je pa tudi preverila, da je ni moči pripraviti do kacega odločnega koraka in jo pusti pri miru. Ruska diplomacija se bode sedaj naravnost z velevlastmi skušala sporazumeti o kakem rešenju bolgarskega vprašanja in je svojim zastopnikom že poslala določne instrukcije. Turkom to jako ugaja, da se brez nje pogajajo o Bolgariji, da vsaj nima nikakih sitnosti in odgovornosti.

Grška zbornica snide se v kratkem. Zborovala bode le malo časa, ker se jej ne bode predložila nobena posebno važna predloga. Mnogo opozicijskih poslancev hoče pristopiti k vladni stranki, ker so se preverili, da ne morejo vreči Trikupisovega ministerstva.

Na **Francoskem** se poslednje dni zopet jako mnogo govori o Boulangeru. Njegov novejši spor z vojnim ministrom je vsekako še povečal njegovo popularnost. Oporočniki bi bili radi, da bi Boulanger sedaj prostovoljno izstopil iz vojske, ko se je sprl z vlado, toda general neče ustreči njih želji. Odstaviti se ga pa vlada ne upa, ker vé, da bi s tem zopet le sebi škodovala, ker bi bivši vojni minister le še popularnejši postal.

Italijanski listi predlagajo, da bi se priredila mobilizacija za poskušnjo, kakor se je bila na Francoskem. Nemški listi odobravajo ta predlog, ker bi se na ta način jako povzdignilo zaupanje v vojsko. Ko so na Francoskem priredili mobilizacijo za poskušnjo, so pa vsi nemški listi smešili to stvar. Morda je baš uspeh francoske mobilizacije za poskušnjo nemške častnike poučil, da so take vojaške vaje tudi koristne. Drugo leto bomo pa morda že slišali, da so že Nemci sami mobilizovali za poskušnjo. — Italijanska vlada je najela 15 parnikov, da prepeljejo italijanske čete v Masavo. Ker se v Italiji delajo velike priprave, se že v Carigradu bojé, da ne bi Italijani kaj mislili na Tripolis. Turki menijo, da bodo morda Italijani le nekaj vojakov poslali v Masavo, večino pa izkrcali v Tripolisu. Morebiti sta se Bismarck in Crispi kaj takega dogovorila.

Ponemčenje Poznanjskega se tako hitro ne vrši, kakor so **Nemci** pričakovali. Razni nemški listi se pritožujejo, da nemške naselbine nečejo uspevati, če tudi se je izdalo zanje že več milijonov. „Kreuzzeitung“ je objavila dolg članek, v katerem pravi, da Nemčija nema nič proti obnovljenju poljske države od nemške meje do Črnega morja, samo Poznanjsko si pa hoče obdržati, zagadel je pa mora ponemčiti. Ko bodo pruske vzhodne pokrajine ponemčene, bode Nemčija celo pospeševala obnovenje Poljske. Morda misli nemški konservativni list s tem pridobiti Poljake, da bodo sami pospeševali ponemčenje Poznanjske da bode potem Nemčija pomagala ruskim Poljakom osnovati svojo državo. Ta predlog ni nov. Čitali smo ga že nekolikokrat v nemških listih. Jeden nemški list je o svojem času se bil izrekel, da bi se pruski Poljaki, kolikor bi jih še ne bilo ponemčenih, lahko preselili v novo poljsko državo. S takimi sirenskimi glasovi mislimo, da Nemci ne bodo pridobili Poljakov za svoje nakane. Poljski listi spoznavajo, kam meri predlog „Kreuzzeitunge“, „Reforma“ misli, da ni misliti na obnovenje Poljske z nemško pomočjo, ker Nemci s tem le strašijo Rusijo. Taki manevri pa ne bodo odvrnili Poljakov, da bi se ne upirali ponemčenju Poznanjske. Drugi listi pa opozarjajo, da Nemcem ni nič zaupati.

Holandsko ministerstvo bode zahtevalo od zbornice večjo vsoto za zidanje novih trdnjav na nemški meji. Če pa ne bode zbornici hoteli dovoliti zahtevanega kredita, bode pa odstopilo.

Afganski emir je ukazal generalu Gobamu Hyderu, da naj zasede vse pokrajine, koder bivajo Gilzaji. Kakor je znano, je Eyub han v teh krajih, in emir hoče torej z njegovimi pristaši začeti boj. — V Herat došli kupci so res ruski podložniki, kakor so s potnimi listi dokazali, po rodu so pa Afgani. Sodi se, da so Eyubovi pristaši. Zagadel vlada mej emirovimi pristaši v Heratu velik strah, kajti bojé se, da pride v kratkem Eyub z vojsko.

Občni zbor društva „Glasbene Matice“.

vršil se je dne 15. oktobra t. l. v prostorih glasbene šole.

Na dnevnem redu bili so sledeči predmeti: 1. Nagovor prvosednika. 2. Poročilo tajnikovo. 3. Poročilo blagajnikovo. 4. Volitev novega odbora. 5. Sprememba društvenih pravil. 6. Posamezni nasveti.

Gosp. prvosednik Ravnikar nagovori navzoče sledeče:

Slavni zbor! Prvosednik katerega koli društva ima o priliki vsakoletnega občnega zbora prijetno nalogo stopiti pred č. družabnike, jih srčno pozdraviti in njim poročati o dobrem ali slabem gospodarjenju preteklega leta. In to tudi storim jaz drage volje, s toliko večjo radostjo, ker vidim pred seboj lepo število odlične gospode in ker mi je s posebnim zadovoljstvom poročati o stanju „Glasbene Matice“. Preživeli smo nepozabljive epizode, prave narodne praznike, katere bi znali zabeležiti z zlatimi črkami v zgodovino našo.

Spominjam le na obojih preskušnjah naudajajočih nas z opravičenim zagotovitom, da naše prizadevanje, privedi naš nadarjen narod do višjega izobraževanja, ima hvaležno prihodnost. Potrdil je v teh nadah nas skromne Slovence poleg drugih g. vladni svetovalec Zollner, ki je bil polen hvale glede napredka učencev, katerim tudi jaz v imenu sl. zbora zahvalo izrekam za njihov trud, in glede učiteljskih močij, katerim gre najtopleje priznanje. Ne bom dalje našteval vseh takih veselih prikaznij iz našega društvenega življenja, o čemer Vas bodeta itak obvestila gg. blagajnik in tajnik, omeniti mi je le obilnih in bogatih daril, ki nam omogočijo razcvit našega zavoda in vzbujajo nam znabiti preozbilne želje, da bo „Glasbena Matica“ venderle uspela se do višjega muzikalnega središča našega naroda čez meje za sedaj postavljene zadače. Darilo mestnega zastopa Ljubljanskega brez ugovora, tople besede, katere so nasprotnikom našim spregovorili v dež. zboru posebno gg: Klun, Stegnar, Šuklje in Poklukar, priznanje strani hranilnice in vlade, to vse nam bode v izpodbujo k daljnemu trudoljubivemu poslovanju. Z letošnjo izdajo muzikalij ste gotovo zadovoljni, usiljuje se nam pa nehoti misel in vprašanje, kako da nobenega naraščaja ni v skladateljstvu. Foerster, Gerbic, Nedved, veterani naši, mojstri pevcev, prinašajo nam skladbe, krasne, nautušujoče, hvale, iskrena jim za to, a mlajših močij ni nobenih ali le skromnih, ki bi jim vredne vrstnice bile in ki bi mogle ustreči strožjim zahtevam, strogi kritiki. Še le „Gl. Matici“ menda je prisojeno si jih izgojiti in dopolniti, kar se je več kot 100 let zanemarilo. Poleg imenovanih treh mojstrov podaje nam naš vnani odbornik Fajgelj, skrit tamo v goriških gorah na italijanskej meji, jeden nadarjen mož, predigre na orglah k skladbam Cecilij. društva. Izvrstno delo, znamenito zaradi tega, ker se dotika društva, s katerim „Gl. Matica“ sicer še ni imela opraviti, a se ga vender morala dotakniti. Pred leti že, ko se je to društvo ustanovilo, pomenkovali smo se o njem, zlasti zaradi tega, ker je „Glasbene Matice“ namen bil vsaj nekoliko zvezan s cerkveno glasbo, iz katere pa smo bili odslej skoro izključeni. Ker sta narodnost in vera ozko zvezani, ker razumnikom našim in resnim politikom je gotovo do tega, da smo v neskaljenem prijateljstvu z duhovstvom, ker narodno svečeništvo drage volje podpira gmotno in duševno vsa naša prizadevanja. (Glej društva sv. Cirila in Metoda, i sv. Mohora, glej letošnje proslavljenje duhovnov Einspielerja, Trstenjaka in višjega duhovna Wolfa) nismo stopili omenjenemu društvu v nasprotje, pač pa je tihoma prešinjevalo sleherro domoljubno srce z gorko željo, da bi se cerkveno petje ne potujčilo, da bi ostalo narodno, domače. Znabiti že bližnja bodočnost bo poučila meročajne kroge, da iskreno domoljubje ni prazna fraza, ali najizvedljiv idealen čut, in da naudušenje skupno za vero in dom naj se izraža v posvečenih krajih. Le kar v srce sega, vzbuja blage misli in povzdigne človeka do višjega bitja. Združena moč velja, uzajemnemu delovanju ima „Glasbena Matica“ svoj velik napredek zahvaliti, upajmo, da bomo v tem zmislu nadaljevali svoj posel in da bomo tudi v prihodnjem letu smeli ponášati se z našim zavodom. V to ime Bog z nami. (Konec prih.)

Domače stvari.

— (Deputacija slovenska pri cesarji.) Piše se nam z Dunaja: Danes (dne 17. t. m.) vsprejel je presvetli cesar kranjskega deželnega odbora deputacijo, v katerej so bili gg. državna poslanca dr. Poklukar in knez Windischgrätz, deželni odbornik O. Detela in Kranjskega mesta župan Karol Šavnik. Vodja deputaciji bil je dr. Poklukar, kateri je izrazil prošnjo, da bi se Nj. Velečastvo milostivo oziralo na kranjskega deželnega odbora peticijo in dovolilo, da gimnazija v Kranji še nadalje ostane. Dr. Poklukar skliceval se je po tem na razmere v deželi, v kateri ni nikakega „duševnega proletarijata“, marveč veliko pomankanja duhovnikov, zdravnikov in uradnikov, ki bi bili slovenščine zmožni. Gimnazija v Kranji ima namen, da iz prepolne gimnazije Ljubljanske odvaža nekoliko dijakov, zatorej bi bilo koristno, da se ohrani v Kranji gimnazija, za katero občina jako veliko žrtvuje. Presvetli cesar je obljubil, da bode uvaževal, razmere in izrekel je, da se živo zanima za kranjskega prebivalstva duševni razvoj.

— (Umrl.) je včeraj v Trstu v 79. letu svoje dobe gosp. Andrej Sorman, posestnik in trgovec, načelnik znameniti trgovski hiše in blag rodoljub,

ki si je za Tržaško čitalnico zlasti za njenih prvih let in sploh za narodno gibanje v Trstu stekel veliko zaslug. Slava njegovemu spominu!

— (Takovski red IV. vrste) dobil je Postojnski okrajni glavar Friderik vitez Schwarz, ravno isti red V. vrste pa Postojnski župan Friderik Vičič.

— (Cesarjevič Rudolf in cesaričinja Stefaniya) prideta dne 24. t. m. ob 12. uri 30 min. v Gradec, kjer ostaneta do 28. t. m. Za vsprejem delajo se velike priprave in obširnemu programu povzamemo, da bode prvi dan razsvetljava mesta in hribov, baklada, drugi in tretji dan ogledavanje raznih zavodov. Dne 27. t. m. ob 10. uri 30 min. dopoldne prideta visoka gosta v Celje, kjer bo vsprejem in se bode uložil temeljni kamen Gizelini bolnici. Ob 1. uri popoldne odhod v Maribor, iz Maribora pa ob 5. uri popoldne v Gradec, kjer bode ob 8. uri zvečer sijajni ples.

— (Prvo Ljubljansko uradniško konsumno društvo) Kot dodatek k poročilu o glavnem zboru 2. t. m. se javi, da takrat voljeno predstojništvo in nadzorovalni odbor sta si izbrala načelnike prvi: gg. Josipa Podrekarja, c. kr. glavnega davkarja v p., njemu za namestnika Vojteha Strnadca, c. kr. pristava v tabačnej tovarni; nadzorovalni odbor pa gosp. Emanuela Wieschnitzkega, c. kr. inženjera v p., in njemu namestnika g. dr. Alfonsa Moscheta, advokata, ter da je pri deželnej kot kupčiskej sodnji ta volitev že naznanjena. Ker je odbor dovršil skoro vse priprave ter razpošilja ustopnice, je upanje opravičeno, da bodo člani tega društva od 1. novembra t. l. naprej lahko že dobivali vsaj nekatere važnije stvari. Pri tej priliki bodi pa tudi omenjeno, da bi pač bilo želeti večje udeležbe vsaj pri nekaterih slojevih Ljubljanskega uradništva, da bi se držali gasla: viribus unitis, ne pa, da bi čakali in gledali od daleč, kaj in kako bo delovalo prepotrebno to društvo, kajti le v jedinosti je moč in z združenimi močmi bomo zmogli vse zapreke. Društvena pisarna je sedaj v Šelenburgovih ulicah št. 6. Kdor želi pristopiti, naj to naznani pismeno predstojništvu.

— („Zgodovina deželne bolnice v Ljubljani.“) Povodom stoletnice tega zdravstvenega zavoda dne 20. junija 1886 naročil je deželni odbor g. Petru pl. Radicsu, da naj preišče historične vire in po njih spiše zgodovino deželne civilne bolnice v Ljubljani. Tako nastala je 81 str. obsežna knjižica, v katerej se natančno razpravljajo vsi podatki, tičeči se tega zdravstvenega zavoda. Knjižica izšla je v slovenskem in nemškem jeziku in se prav prijetno čita.

— (Dekanija pri sv. Jurji na Ščavnici) je premeščena v Ljutomer in je župnik Ljutomerski gospod Ivan Skuhala imenovan dekanom.

— (Vabilo.) Načelnštvo podružnice sv. Cirila in Metoda za Beljak in okolico vabi najljubnejše vse častite člane in druge slovenske rodoljube, da naj blagovolijo v prav velikem številu priti na podružnični letni zbor, ki bode v nedeljo dne 6. novembra 1887. l. v Št. Lenartu pri sedmih studenčih v Majerčevi gostilni ob treh popoldne. Dnevni red: 1. Nagovor načelnikov. 2. Poročilo tajnikovo. 3. Poročilo blagajnikovo. 4. Volitev dveh pregledovalcev računov. 5. Volitev novega načelnštva. 6. Deklamacije: a) Borisov krst. Zložil Fr. Krek; b) Limbarska gora. Po narodni zložil P. Hicinger. 7. Slučajni nasveti in predlogi. 8. Šaljivi govor. Po končanem dnevnem redu prosta zabava.

— (Obešenega) našli so danes zjutraj v Malivasi pri Savi novince Franceta Stanovnika I. kompanije, 17. pešpolka. Ob 4. uri zjutraj odšel je iz vojašnice in se obesil, ob 12. uri prinesli so ga v vojaško bolnico. Uzrok samomora je baje kruto ravnanje pri vežbanju novincev, katero je bilo neznošno samomorilcu.

— (Brzovlaki mej Dunajem in Trstom) bodo počenši z 20. t. m. na vsej progi, torej tudi mej Dunajem in Zidanim mostom imeli vagone tretjega razreda.

— (Levin Rojčević) član odlične rodbine in bivši dr. juris, bil je pred par leti zaradi goljufije v Zagrebu obsojen. Ko je prestal dveletno ječo, krenil jo je v Carigrad, ker je kot učitelj jezikov imel precejšen zaslužek. Ker pa tudi ondu ni spoštoval sedme božje zapovedi, so ga prijeli in ukrkali na ladijo, katera bi ga bila imela pripeljati v Trst, od koder bi ga bili poslali pred sodišče v

Zagreb. Ko je priplul Loydov parnik „Aglaja“ blizu otoka Krfa, skočil je Rojčević po noči s plavalnim pasom s krova v morje, da bi tako dosegel svobodo, ali pa — smrt. Dva dni in dve noči gonili so ga morski valovi semtertja, preteklo soboto pa ga je avstrijska ladija „Flora“ izvela še živega iz morja in ga postavila na kopno. Ta dogodka se čita, kakor odlomek romana in vprašanje je, bode li Rojčević svojim rešiteljem hvaležen.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

London 18. oktobra. Včeraj bil zopet shod na Trafalgar-Square. Nabralo se je 400 delavcev, ki nimajo dela, kateri so poslali deputacijo v Mansion-house, zahtevati dela od lordmayorja. Odgovor, ki ga jim je dal lordmayorja zastopnik, zmatrali so brezsrčnim. Množica hotela je v „City“, kar jej je pa 300 policajev siloma zabranilo. Dvajset oseb prijetih, več ranjenih.

„LJUBLJANSKI ZVON“

stoji (192—154)
za vse leto gl. 4.60; za pol leta
gl. 2.30; za četrt leta gl. 1.15.

Loterijske srečke 15. oktobra.

Na Dunaji: 18, 83, 4, 57, 14.
V Gradci: 25, 43, 16, 45, 24.

Tuji:

17. oktobra.

Pri **Stenu**: Braun, Singer, Löwy, Kulka z Dunaja. — Schmidt, Gshain iz Prusije. — Schopfling iz Ortha. — Ivok iz Beljaka. — Perutz, Schebat iz Trsta. — Černkovič iz Senja. — Righetti iz Legnaga.

Pri **Stenu**: Koch iz Hamburga. — Taussig iz Monakova. — Spiegel iz Dornheima. — Laad, Hollender, Stein z Dunaja. — Stoček iz Brna. — Poik iz Zagreba. — Walentschag iz Št. Lorenca. — Lederer iz Kostanjevice.

Pri **avstrijskem cesarju**: Wagner iz Rudolfovega. — Hauptmann z Reke.

Pri **Virantu**: Spetzler, Jalen iz Begunj.

Umrli so v Ljubljani:

V deželni bolnici:

15. oktobra: Neža Črne, kramarica, 56 let, za slabostjo. — Katar Žnidaršič, delavka, 25 let, za kroničnim katarom. — Fran Dolenc, usnar, 30 let, za Brightovo boleznijo. — Marija Rot, gošča, 77 let, za starostjo.

Meteorološko poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
17. okt.	7. zjutraj	738.89 mm.	22° C	sl. zah.	megla	
	2. pop.	738.54 mm.	10.2° C	sl. vzh.	jas.	0.00 mm.
	9. zvečer	740.66 mm.	3.2° C	sl. zah.	jas.	

Srednja temperatura 5.2°, za 6.1° pod normalom.

Dunajska borza

dne 18. oktobra t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	gl. 81.20	gl. 81.15
Srebrna renta	82.50	82.45
Zlata renta	111.80	111.80
5% marcna renta	95.10	95.15
Akcije narodne banke	885.—	8.5.—
Kreditne akcije	283.50	281.60
London	125.25	125.25
Napol.	9.91	9.91 1/2
C. kr. cekini	5.93	5.93
Nemške marke	61.35	61.37 1/2
4% državne srečke iz l. 1854	250 gl. 129	gl. — kr
Državne srečke iz l. 1864	100	167
Ogerska zlata renta 4%	99	45
Ogerska papirna renta 5%	86	20
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104	50
Dunava reg. srečke 5%	100 gl. 118	75
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	125	50
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	99	25
Kreditne srečke	100 gl. 178	50
Rudolfove srečke	10	19
Akcije anglo-avstr. banke	120	110
Tramway-društ. velj. 170 gl. a. v.	228	—

Zahvala.

Za mnoge dokaze srčnega sočutja mej boleznijo in o smrti naše nepozabljive matere, gospe

URŠULE BONAČ,

za darovane lepe vence in za čestno in tako mnogobrojno udeležbo pri sprevodu k zadnjemu počitku, kakor tudi gosp. pevcev za lepo nagrobnico izrekamo tem potom svojo najiskrenejšo zahvalo.

V Ljubljani, dne 18. oktobra 1887.

(772)

Zalujoči ostali.

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

ANDREJ SORMANN,

veleposestnik in trgovec,

je danes ob 8. uri dopoldne, po dolgej in težkejši bolezni, po vsprejemu svetih zakramentov za umirajoče, v 79. letu svoje dobe v Gospodu zaspal.

Britko potrta sinova Fran in Anton, hči Mary vdova Kosler, sestra Neža vdova Willitschitsch, unuki Andriano, Mercedes Sormann, Ivan, Peter, Mary, Olga Kosler, Ema Seemann in dr. Anton Seemann naznanjajo v svojem in v imenu družih sorodnikov vsem prijateljem in znancem to tužno vest.

Pogreb bode v sredo, dne 19. t. m., ob 10 1/2. uri dopoldne iz lastne hiše, Piazza del Fieno.

TRST, dne 17. oktobra 1887.

(771)

Pokopališko podjetje ZIMOLO, Corso 37.

Potrtega srca naznanjamo prežalostno vest, da se je Bogu Vsemogočnemu zazdalo, našo preljubo soprogo, oziroma mater, gospo

Marijo Kresnik, roj. Schiffrer,

danes 14. oktobra po kratkejši bolezni v boljše življenje poklicati.

Truplo drage ranjce bode v ponedeljek dne 17. oktobra ob 8. uri zjutraj vzdigneno in na tukajšnjem pokopališču izročeno večnemu počitku.

Svete maše zadušnice se bodo brale v farnej cerkvi v Velikih Laščah.

Nepozabljivo umrlo priporočamo vsem v blag spomin in molitev.

Velike Lašče, 14. oktobra 1887.

Dr. Peter Kresnik,
dipl. inženir,
soprog.

Mirko in Vera Kresnik,
otroka.

(773)

Učenec,

12—14 let star, ki je dovršil I. realni ali I. gimnazijalni razred, ali pa vsaj četrti ljudski razred se vsprejme takoj v neko prodajalnico z mešanim blagom na Dolenjskem. Dečki na deželi imajo prednost. — Kje pove uredništvo „Slovenskega Naroda“.

(770)

Slav. občinstvu naznanjam, da sem svojo

sodarsko obrt

iz Gradišča št. 16 preselil

na Rimsko cesto št. 12.

Priporočam se p. n. slav. občinstvu še nadalje, da me blagovoljno počasti z naročili.

Ivan Papež,
sodar.

(754—2)

Prodaja se nekaj prav lepega hrastovega in smerekovega lesa

zavoljo novega nasada. — Natančneje ustno ali pismeno pri Hočevar-jih v Zgornjem Brniku, pošta Cerklje, Gorenjsko.

(763—2)

Št. 16.412.

(751—3)

Razglas.

V zmislu §. 37 obč. reda za deželno stolno mesto Ljubljano (zakon z dne 5. avgusta 1887, št. 22 dež. zak.) podpisani magistrat naznanja, da bodo proračuni za 1888. leto

1. o mestni blagajnici,
2. o mestni ubožni zakladi,
3. o ustanovnih zakladah in
4. o zakladi meščanske bolnice

od 12. do 26. t. m.

v magistratnem ekspeditu občanom razgrnjeni na vpogled in da v tem času vsak lahko svoje opazke v njih navede.

Mestni magistrat Ljubljanski,

v 10. dan oktobra 1887.

Št. 713.

(756—3)

Razglas.

Za oddajo gradbe pri šolskem poslopju v Št. Jurji — za katero so stroški s tlako vred preudarjeni s 3460 gl. 33 kr. — razpiše se zmanjševalna dražba na

27. oktobra 1887

ob 9. uri dopoldne v šoli v Št. Jurji.

Kdor se hoče dražbe udeležiti, imel bode uložiti 10% ni vadij.

Dražbeni pogoji, načrt in proračun stroškov izvedo se pri c. kr. okr. šolskem svetu v Kranji.

C. kr. okrajni šolski svet v Kranji,

dne 10. oktobra 1887.

Nepresegljivo za zobe

je

I. Salicilna ustna voda,

aromatična, upliva okrepjujoča, ovira spridenje zob in odstranjuje smrdčo sapo. Veika steklenica 50 kr.

II. Salicilni zobni prah,

splošno priljubljen, upliva okrepjujoča in nareja zobe svetle in bele. A 30 kr.

Zgoraj navedeni sredstvi, o katerih je že prišlo mnogo zahval, ima vedno sveže v zalogi ter jih razpošilja vsak dan po pošti (616—6)

„LEKARNA TRNKOCZY“

zraven rotov. v Ljubljani.

Vsakemu, ki kupi v lekarni Trnkoczy originalno salicilno vodo in salicilni zobni prah, se pridene zastonj razprava o varovanju zob in ust.

Kuverte s firmo

priporočila po nižji ceni

„NARODNA TISKARNA“

v Ljubljani.

MARTIN POVERAJ, civilski in vojaški krojač.

Jedina in največja kristijanska krojačnica in zaloga vsakovrstnega sukna ter narejene obleke.

Zimska obleka	od g'd. 9.—	naprej.
Zimski sakot	5.—	—
Zimske hlače	2.50	—
Zimska suknja	9.—	—
Salonska obleka	25.—	—
Obleka za dečke	1.75	—

V Gorici, na Travniku, nasproti vojašnici.

Naročile se hitro in lično izvršujejo po najnovejšem kroji za vsak stan in po poštini ceni. Uzorci se pošiljajo na zahtevanje na ogled.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.